

Een kwart miljoen . . .

SYDNEY, NSW, 13 Maart — Het bleef maar stromen . . . niet de regen die overal neerplensde behalve in Miranda maar lieden die van heinde en verre naar de kermis van het Juliana Dorp kwamen.

Het woord "kermis" moet op mannen en vrouwen van Nederlanden bloede een soort magische invloed uitoefenen, want het aantal kermisgangers wordt alsmaar groter.

Er zouden 2.000 kaarten verkocht worden maar onder hevige druk werden het volgens "officiële cijfers" 2.500.

Het leken er anders meer op een kwart miljoen, gezien het gedrang op en rond het Muntplein voor de met bomen en bossages omringde villa op terrein waar het Juliana Dorp voor ouderen zal verrijzen.

Het leek of dit de laatste kans was om ooit van z'n levensdagen een croquet of een haring te eten.

Om van de knappende verse stroopwafels en de broodjes van de warme bakker maar niet te spreken.

Op de vlooiemarkt moest men bepaald niet lijden aan claustrofobie — op z'n Nederlands de ziekelijke vrees om in een afgesloten ruimte te vertoeven.

En op het terras leek het wel het Rembrandtplein op een zonnige voorjaarsdag. De drukte dan natuurlijk, want de zon heeft in Sydney al weken lang verstek laten gaan.

Dreigende regen en bagger trotserend, bleef het de nogal stijle Miranda Road North maar opstromen. Maar daar zijn wij dan ook kikkerlanders voor, die wanneer het woord "kermis" genoemd wordt in een soort roes geraken.

Voor lieden van het Juliana Dorp, die er weer zo noest aan gewerkt hebben, moet in elk geval de zon wel geschenen hebben . . .

XENOPHON.